

Het oeuvre van **Goele De Bruyn** (°1963) omvat sculpturen, tekeningen, installaties, ruimtelijke interventies en momenten van publieke encenering. Haar werk bespeelt vaak de grens tussen het functionele en het niet-functioneren. Vaak worden onderwerpen of dingen uit eerder werk hergebruikt, nagebootst of in een gewijzigde gedaante geherintegreerd. De insijpeling van mogelijkheden tot hergebruik formuleert een potentieel nieuw begin. Een fundamenteel begrip dat zich onderhuids in het cyclisch evoluerende oeuvre van Goele De Bruyn bevindt, is schoonheid en de manier waarop dat veelzijdige denkbeeld zich in het dagelijkse leven beweegt. Meervoudige linguïstische betekenis vormt evenzeer een leidmotief in haar artistieke onderzoek. Schoonheid kan zowel op een esthetische ervaring duiden als op het wegnemen of onttrekken van ongerechtigheden of vuil. De kunstenaar maakt vaak gebruik van absorberende materialen die de nadruk leggen op het wissen, onttrekken of elimineren van contaminaties. Op een complexer niveau koppelt zij esthetiek aan ethiek, waarbij de idee van reiniging een meer maatschappelijke connotatie krijgt. Tegelijkertijd is het ook één van de manieren om tot een kunstwerk te komen. Dit element van het creatieproces wordt door de kunstenaar zelf filosofisch benaderd als een mechanisme in het verlangen naar authenticiteit en zuiverheid in combinatie met een drang naar verandering die tot een vorm van troost of bescherming in het gewone leven kan leiden.

Het werk dat zich in het passage-gedeelte van de studio bevindt is getiteld *Z.t. (les mains sales) 1998-2...*. Aan de re-presentatie van deze installatie gaat een lange ontwikkelingsgeschiedenis vooraf die haar oorsprong vindt in een spoor van de artistieke bevraging rond esthetica. In 1998 begon Goele De Bruyn met het vragen van restanten zeep aan personen uit haar nabije omgeving. Deze zeepresten worden geleidelijk aan zorgvuldig gecatalogiseerd. Door de jaren heen groeit de verzameling aan op een niet-systematisch ritme. Een residentie in China in 2011 leidde tot een gecondenseerde re-enactment van het werk in Beijing. De respectievelijke verzamelingen worden na het tweede luik van de residentie in 2013 samengebracht in Netwerk, waarbij de in China verzamelde zeeprestanten performatief worden geïnstalleerd tijdens het openingsweekend. De op twee aparte tafels netjes gerangschikte

objecten zijn ontdaan van de meeste sporen van functioneel huishoudelijk gebruik en presenteren zich als kostbare halfedelstenen in een setting die een tabula rasa effect genereert. De in wezen met een onreine functie besmette gebruiksvoorwerpen lijken -door het proces van reinigen en rangschikken in een artistieke context- geherwaardeerd tot een overzichtelijke collectie mineralen of archeologische vondsten.

Het nooit eerder getoonde werk *Z.t. (laten we het begin vergeten)* 1998-1999, bestaat uit 23 vellen beschilderd vloeipapier die aan stalen kabels zijn gehangen. De pastelkleurige vormen die doorschemeren op het papier, zijn gebaseerd op ingekleurde fotofragmenten van oude wenskaarten die belangrijke en feestelijke momenten in de levenscyclus van de vrouw, van geboorte tot huwelijksnacht markeren. Door het weglaten van de zwartwitbeelden uit de ingekleurde foto's verdwijnt het narratieve. Het lijken geabsorbeerde herinneringen die, gereinigd van individuele en sentimentale connotaties door een vorm van schilderkunstige osmose en de functionaliteit van het gebruikte materiaal in abstract-suggestieve vorm, in de tentoonstellingsruimte verschijnen. Het werk wijst op het verlies van de oorsprong, maar ook op de behoefte om daar naar terug te keren. Elk vel papier bevat één door blinddruk gedrukte letter en de compositie vormt in zijn totaliteit een zin die verwijst naar het principe van de schone lei, wat in heel het werk van Goele De Bruyn aanwezig is.